

Arrest

nr. 90 672 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Mingechevir. Op 25/05/2010 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 07/07/2010 heeft u samen met uw man M. Q. (...) (O.V. X) en jullie dochter S. Q. (...) (O.V. X) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine, bent afkomstig uit Mingechevir. Sinds begin de jaren '90 zijn u en uw vrouw lid van de oppositiepartij Musavat. Jullie zonen P. (...) en R. (...) zijn actieve leden bij de jongerenafdeling van Musavat. Tijdens de presidentsverkiezingen van oktober 2003 trad u samen met uw vrouw op als waarnemer. Toen jullie fraude vaststelden wilden jullie dit aanklagen. De politie kwam echter tussen en u en uw vrouw werden geslagen. Nog in oktober 2003 voerde de politie een huiszoeking uit bij jullie. Uw vrouw kon deze situatie niet meer aan en probeerde zich in november 2003 in brand te steken. Ze hield hier ernstige brandverwondingen aan over en diende gedurende maanden thuis te worden behandeld. In november 2004 nam uw zoon P. (...) deel aan een meeting van de jongerenafdeling van Musavat in Baku. P. (...) werd gearresteerd door de politie en diende voor een rechtbank te verschijnen. Hij werd er veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. Hij is nu nog steeds in de gevangenis in Baku. U vernam in 2009 van uw andere zoon R. (...) dat twee leden van de jongerenafdeling van Musavat zwaar waren aangepakt door de politie, M. K. (...) kwam ten gevolge hiervan om het leven, E. E. (...) werd opgesloten in de gevangenis. Op 15/05/2010 zag u uw zoon R. (...) voor het laatst. Hij zei u dat hij ging deelnemen aan een meeting in Baku op 23/05/2010. Na deze manifestatie vond er een huiszoeking bij u plaats. De politie was op zoek naar R. (...). U kreeg een dag de tijd om uw zoon aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van uw zoon. Op 25/05/2010 ontvluchtte u samen met uw gezin uw land van herkomst en trokken per wagen naar Georgië. Met de hulp van een passeur kwamen jullie verborgen in een vrachtwagen naar België waar u op 07/07/2010 samen met uw vrouw X. Q. (...) (O.V. 6.653.175) en jullie dochter S. Q. (...) (O.V. 6.653.181) jullie asielaanvraag indienden. Jullie zijn in het bezit van de volgende documenten: identiteitskaarten, huwelijksakte, 2 diploma's, 3 foto's genomen tijdens de presidentsverkiezingen van 2003, een attest dd. 09/01/2010 van het ministerie van justitie betreffende de veroordeling en opsluiting van uw zoon P. (...), en een brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis vergezeld van een brief van P. (...)."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man M. Q. (...) (O.V. 6.653.175). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen (CGVS p. 3 & 6) blijkt dat uw twee zonen problemen ondervonden in Azerbeidzjan omwille van hun politieke activiteiten. Uw zoon P. (...) werd in november 2004 gearresteerd toen hij deelnam aan een meeting van de jongerenafdeling van Musavat waarna hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. Uw andere zoon R. (...) nam in mei 2010 deel aan een oppositiemeeting waarna de politie een huiszoeking bij u uitvoerde op zoek naar R. (...), u kreeg toen een ultimatum om uw zoon de volgende dag aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van hem. Deze problemen die jullie ondervonden in mei 2010 vormen de concrete aanleiding voor jullie vertrek uit Azerbeidzjan.

Gevraagd naar een stand van zaken betreffende de problemen van uw zonen verklaart u (CGVS p. 4) dat u met de hulp van het Belgische Rode Kruis een brief dd. 31/03/2011 heeft ontvangen van uw zoon P. (...) (zie groene map nr. 7) die schreef dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat alles goed met hem gaat. Gevraagd naar een stand van zaken m.b.t. jullie zoon R. (...) stelt u (CGVS p. 4-5, 8, 10) niet te weten waar hij zich bevindt, dat u al twee jaar geen contact meer met hem heeft gehad, dat u zich zorgen maakt en hem wil terugvinden maar dat u vanuit België niets heeft ondernomen om hem te vinden omdat u bang bent dat hij dan door de autoriteiten zal worden gevonden en opgepakt. Ook uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 3) niet te weten waar R. (...) verblijft en stelt dat hij misschien Azerbeidzjan heeft verlaten en naar Turkije is gevlucht. Uit de bovenvermelde brief van het Belgische Rode Kruis blijkt echter dat P. (...) u toen informatie verschaftte over R. (...). **P. (...) meldt immers dat zijn broer R. (...) met zijn gezin in Mingechevir woont, dat ze regelmatig telefonisch contact hebben en dat R. (...) hem af en toe komt bezoeken in de gevangenis.** Deze informatie die jullie zoon P. (...) jullie bezorgde over de situatie waarin R. (...) zich bevindt, staat in schril contrast met jullie hierboven vermelde beweringen. Zowel u als uw vrouw werden geconfronteerd met de inhoud van deze brief.

U ontkent (CGVS p. 10) aan het Belgische Rode Kruis te hebben gevraagd onderzoek te doen naar R. (...), hetgeen nochtans niet te rijmen valt met de titel van hun brief ("Demandeur: Q. M. (...), Personnes recherchées: Q. R. (...)..."). U stelt ook (CGVS p. 9) niet te weten wat er in de brief van het Belgische Rode Kruis staat omdat u geen Frans spreekt en niemand kent die dit kan vertalen. Deze motivering is uiteraard niet overtuigend. Van iemand die reeds twee jaar in België verblijft mag redelijkerwijze

verwacht worden dat hij over de mogelijkheid beschikt om kennis te verwerven van de inhoud van een Franstalige brief. Bij verdere bevraging stelt u dat de brief van het Belgische Rode Kruis geen melding maakt van R. (...). Er werd u gevraagd de naam R. (...) in de Azerische taal te schrijven, hetgeen u deed (CGVS p. 10; CGVS gehoorbijlage 1) en waaruit bleek dat deze orthografisch weinig verschilt van de naam R. (...) geschreven in het Frans. U werd er op gewezen dat zelfs indien u de Franse taal niet machtig bent, u toch kon afleiden dat deze brief ook melding maakte van uw zoon R. (...). Hierop stelt u "dit niet te weten, dat u niet weet hoe het komt dat de naam van uw zoon R. (...) op deze brief voorkomt, dat u niet weet waarom zijn naam erop staat en u er ook niet geïnteresseerd in bent". Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw relaas, m.n. dat u uw land van herkomst diende te ontvluchten omdat de politie op zoek was naar uw zoon R. (...), wordt hierdoor op manifeste wijze ondermijnd.

Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 4-5) dat de sociaal assistent in het centrum waar jullie verblijven deze brief van het Belgische Rode Kruis voor jullie vertaalde en jullie zo op de hoogte zijn dat R. (...) in Azerbeidzjan verblijft. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat u hiervan op de hoogte bent, hetgeen dus manifest tegenstrijdig is met uw bovenvermelde beweringen. Gevraagd waarom zij aanvankelijk stelde niet te weten waar R. (...) is, stelt uw vrouw dat zij dit vergeten was en dat ze geheugenproblemen heeft. De loutere bewering van uw vrouw dat zij aan geheugenproblemen lijdt, is geenszins van die aard dat het de voormelde manifeste tegenstrijdigheid betreffende een dergelijke ingrijpende gebeurtenis (m.n. jarenlang leven in onwetendheid over de verblijfplaats van de door politie gezochte zoon) en essentieel element van jullie asielrelaas (m.n. u zou worden opgepakt indien de gezochte Rashad zich niet aanbood bij de politie terwijl uit deze brief blijkt dat R. (...) met zijn gezin kennelijk zonder problemen in jullie stad woont), kan verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven en vrijheid, en die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen uw vrouw nagelaten heeft om te doen. Gevraagd aan uw vrouw of jullie vanuit België contact hadden met R. (...), antwoordde zij ontkennend en meldde dat jullie zijn telefoonnummer niet kennen. Toen uw vrouw erop gewezen werd dat in de brief van het Belgische Rode Kruis het telefoonnummer van R. (...) wordt vermeld, kon zij hiervoor geen uitleg geven. Bij verdere bevraging stelt uw vrouw dat jullie wel zijn telefoonnummer hadden, dat jullie dit geprobeerd hebben maar dat het niet werkte, en dat jullie het nu opnieuw zullen proberen. Deze beweringen staan in schril contrast met de aanvankelijke verklaring van uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat jullie vanuit België geen telefonisch contact durfden opnemen met familie in Azerbeidzjan omdat dit problemen zou kunnen veroorzaken voor jullie zonen.

De vaststelling dat u en uw vrouw manifest tegenstrijdige, onaannemelijk incoherente, en uiterst volatiële verklaringen afleggen m.b.t. de situatie waarin jullie zoon R. (...) zich bevindt, wiens problemen in mei 2010 de concrete aanleiding vormden van jullie vlucht, ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze geloofwaardigheid van jullie relaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen niet te rijmen vallen met elkaar. Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 4) dat R. (...) op 23/05/2010 deelnam aan een betoging in Baku en dat er dezelfde dag een huiszoeking bij u plaatsvond door de politie die op zoek was naar uw zoon. Op 25/05/2010 vond er opnieuw een huiszoeking bij u plaats en de politie gaf u toen een ultimatum: uw zoon diende zich de volgende dag aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van uw zoon. Bij latere bevraging stelt u daarentegen (CGVS p. 8) dat de politie in mei 2010 slechts éénmaal een huiszoeking bij u uitvoerde, dat die doorging op 23/05/2010 nadat R. (...) had deelgenomen aan een betoging en dat u toen het bovenvermelde ultimatum kreeg. Bij confrontatie met uw eerdere bewering dat er op 25/05/2010 een tweede huiszoeking plaatsvond, ontkende u dit en stelde dat u op 25/05/2010 met uw passeur had gesproken over uw vertrek. Gelet op het feit dat u uitdrukkelijk stelde (CGVS p. 3-4) dat er kort voor uw vertrek uit Azerbeidzjan twee huiszoekingen plaatsvonden, m.n. op 23/05 en 25/05, en gelet op het feit dat u stelde dat u na de huiszoeking van 25/05/2010 uw stad bent ontvlucht, kan deze motivering niet worden weerhouden en wordt de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd. De vaststelling dat uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 2) dat u twee dagen de tijd kreeg opdat uw zoon zich bij de politie zou aanbieden, dit terwijl u spreekt van een ultimatum van één dag, is evenmin bevorderlijk voor jullie geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 6) en het door u neergelegde attest van het ministerie van Justitie (stuk nr. 5 in de documentenmap in het administratief dossier) blijkt dat uw zoon P. (...) in november 2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. De brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis toont verder aan dat uw zoon in Azerbeidzjan inderdaad geïnterneerd is. Deze documenten verschaffen echter geen informatie over uw bewering als zou P. (...) omwille van

zijn politieke activiteiten gearresteerd en veroordeeld zijn door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. U stelt dat er een onderzoek en een proces plaatsvond zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat u bewijsstukken kan voorleggen die de vervolging van uw zoon omwille van politieke redenen aantoon. Van andere oppositieactivisten (zoals bv. de door u aangehaalde Rauf Arifolgu zie CGVS p. 2) die werden veroordeeld wegens politieke redenen, maar die een lagere straf kregen dan uw zoon, zijn er immers vele bronnen beschikbaar zowel van de oppositie en media als van lokale en internationale mensenrechtenorganisaties die deze vervolging aantonen (zie informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). Aangezien uw zoon een dergelijk zware straf kreeg mag verwacht worden dat u hier bewijsstukken van kan voorleggen, hetgeen in casu niet het geval is. U verklaart ook (CGVS p. 6-7) niet te weten wat de officiële beschuldiging tegen uw zoon was noch of hij in beroep gegaan is tegen zijn veroordeling noch of hij zich liet bijstaan door een advocaat. Uw bewering dat u het proces niet heeft bijgewoond uit schrik te worden opgepakt en omdat uw vrouw ziek was, is onafdoende om uw onwetendheid over de zaak tegen uw zoon en uw gebrek aan bewijzen van het door u beweerde politieke vervolgingsmotief te verantwoorden. Redelijkerwijze kan van een politiek activist wiens zoon omwille van politieke redenen wordt vervolgd, verwacht worden dat hij een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor de zaak tegen zijn zoon, waarbij hij ook in het kader van zijn asielaanvraag inspanningen doet om de politieke vervolging van zijn zoon te staven, onder meer met documenten. Aangezien uw onwetendheid over essentiële elementen van het proces tegen uw zoon en uw manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de aanhouding van uw zoon ongeloofwaardig en onaannemelijk is, moet ik besluiten dat u wat het vervolgingsmotief tegen uw zoon betreft belangrijke informatie en documenten voor mij achterhoudt, die niet te rijmen vallen met uw asielrelaas. De vaststelling dat u essentiële elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag achterwege laat ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Wat er ook van is, concluderend kan worden opgemerkt dat de arrestatie en veroordeling van uw zoon in 2004 toen geen reden was om jullie land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te zoeken. De verdere vaststelling dat u stelt (CGVS p. 11) dat Rauf Arifolgu eens maximum tot 1 week opsluiting werd veroordeeld terwijl uit bovenvermelde informatie blijkt dat hij in 2004 werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf (waarvan hij 18 maanden uitzat) is draagt evenmin bij tot uw geloofwaardigheid. Van iemand die beweert dat zijn zoon omwille van politieke redenen gevangenen zit mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet heeft van andere politieke gevangenen die zoals Arifolgu vervoegd vrijkwamen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin in 2003 problemen ondervonden in Azerbeidzjan omwille van jullie politiek activisme. Zo traden u en uw vrouw tijdens de presidentsverkiezingen van oktober 2003 op als waarnemer en werden jullie geslagen door de politie toen jullie fraude wilden aanklagen. Uw vrouw kon deze situatie niet meer aan en probeerde zich in november 2003 in brand te steken. Ook hier kan worden opgemerkt dat deze voorvallen toen geen reden vormden opdat jullie jullie land van herkomst zouden verlaten om internationale bescherming te zoeken. Verder moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw een begin van bewijs hebben omtrent jullie politiek engagement, zoals jullie lidmaatschap van een oppositiepartij, jullie optreden als waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 2003 en de klachten die jullie toen indienden, en jullie deelname aan protestacties. Jullie kunnen evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen met betrekking tot de problemen die jullie zouden gekend hebben zoals arrestatie en geslagen door de politie in 2003, uw vrouw werd ontslagen op haar werk, en dat er huiszoekingen plaatsvonden. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas bijkomend aan.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte, en twee diploma's, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest dd. 09/01/2010 van het ministerie van justitie bevat informatie betreffende de veroordeling en opsluiting van uw zoon P. (...). Dit attest toont echter niet aan dat hij omwille van de door u vermelde reden m.n. zijn politiek activisme werd gearresteerd en veroordeeld. Uit de vermelde strafwetsartikelen kan niet worden opgemaakt dat uw zoon toen omwille van zijn deelname aan een betoging zou zijn opgepakt en veroordeeld (zie informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). De 3 foto's die volgens uw verklaringen werden genomen tijdens de presidentsverkiezingen van 2003 tonen jullie politiek activisme niet aan. De brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis vergezeld van een brief van P. (...) werden hierboven reeds besproken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. Q., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 101 982. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 juni 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 90 671 van 29 oktober 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. Q. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij vermeldt dat zij een verzoekschrift heeft ingediend "van een beroep tot schorsing en nietigverklaring op grond van artikel 39 Wet van 15 september 2006 inzake beroep tegen beslissingen van het Cgvs".

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent derhalve onterecht dat onderhavig beroep een annulatieberoep betreft.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine, bent afkomstig uit Mingechevir. Sinds begin de jaren '90 zijn u en uw vrouw lid van de oppositiepartij Musavat. Jullie zonen P. (...) en R. (...) zijn actieve leden bij de jongerenafdeling van Musavat. Tijdens de presidentsverkiezingen van oktober 2003 trad u samen met uw vrouw op als waarnemer. Toen jullie fraude vaststelden wilden jullie dit aanklagen. De politie kwam echter tussen en u en uw vrouw werden geslagen. Nog in oktober 2003 voerde de politie een huiszoeking uit bij jullie. Uw vrouw kon deze situatie niet meer aan en probeerde zich in november 2003 in brand te steken. Ze hield hier ernstige brandverwondingen aan over en diende gedurende maanden thuis te worden behandeld. In november 2004 nam uw zoon P. (...) deel aan een meeting van de jongerenafdeling van Musavat in Baku. P. (...) werd gearresteerd door de politie en diende voor een rechtbank te verschijnen. Hij werd er veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. Hij is nu nog steeds in de gevangenis in Baku. U vernam in 2009 van uw andere zoon R. (...) dat twee leden van de jongerenafdeling van Musavat zwaar waren aangepakt door de politie, M. K. (...) kwam ten gevolge hiervan om het leven, E. E. (...) werd opgesloten in de gevangenis. Op 15/05/2010 zag u uw zoon R. (...) voor het laatst. Hij zei u dat hij ging deelnemen aan een meeting in Baku op 23/05/2010. Na deze manifestatie vond er een huiszoeking bij u plaats. De politie was op zoek naar R. (...). U kreeg een dag de tijd om uw zoon aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van uw zoon. Op 25/05/2010 ontvluchtte u samen met uw gezin uw land van herkomst en trokken per wagen naar Georgië. Met de hulp van een passeur kwamen jullie verborgen in een vrachtwagen naar België waar u op 07/07/2010 samen met uw vrouw X. Q. (...) (O.V. 6.653.175) en jullie dochter S. Q. (...) (O.V. 6.653.181) jullie asielaanvraag indienden. Jullie zijn in

het bezit van de volgende documenten: identiteitskaarten, huwelijksakte, 2 diploma's, 3 foto's genomen tijdens de presidentsverkiezingen van 2003, een attest dd. 09/01/2010 van het ministerie van justitie betreffende de veroordeling en opsluiting van uw zoon P. (...), en een brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis vergezeld van een brief van P. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS p. 3 & 6) blijkt dat uw twee zonen problemen ondervonden in Azerbeidzjan omwille van hun politieke activiteiten. Uw zoon P. (...) werd in november 2004 gearresteerd toen hij deelnam aan een meeting van de jongerenafdeling van Musavat waarna hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. Uw andere zoon R. (...) nam in mei 2010 deel aan een oppositiemeeting waarna de politie een huiszoeking bij u uitvoerde op zoek naar R. (...), u kreeg toen een ultimatum om uw zoon de volgende dag aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van hem. Deze problemen die jullie ondervonden in mei 2010 vormen de concrete aanleiding voor jullie vertrek uit Azerbeidzjan.

Gevraagd naar een stand van zaken betreffende de problemen van uw zonen verklaart u (CGVS p. 4) dat u met de hulp van het Belgische Rode Kruis een brief dd. 31/03/2011 heeft ontvangen van uw zoon P. (...) (zie groene map nr. 7) die schreef dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat alles goed met hem gaat. Gevraagd naar een stand van zaken m.b.t. jullie zoon R. (...) stelt u (CGVS p. 4-5, 8, 10) niet te weten waar hij zich bevindt, dat u al twee jaar geen contact meer met hem heeft gehad, dat u zich zorgen maakt en hem wil terugvinden maar dat u vanuit België niets heeft ondernomen om hem te vinden omdat u bang bent dat hij dan door de autoriteiten zal worden gevonden en opgepakt. Ook uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 3) niet te weten waar R. (...) verblijft en stelt dat hij misschien Azerbeidzjan heeft verlaten en naar Turkije is gevlucht. Uit de bovenvermelde brief van het Belgische Rode Kruis blijkt echter dat P. (...) u toen informatie verschaftte over R. (...). **P. (...) meldt immers dat zijn broer R. (...) met zijn gezin in Mingechevir woont, dat ze regelmatig telefonisch contact hebben en dat R. (...) hem af en toe komt bezoeken in de gevangenis.** Deze informatie die jullie zoon P. (...) jullie bezorgde over de situatie waarin R. (...) zich bevindt, staat in schril contrast met jullie hierboven vermelde beweringen. Zowel u als uw vrouw werden geconfronteerd met de inhoud van deze brief.

U ontkent (CGVS p. 10) aan het Belgische Rode Kruis te hebben gevraagd onderzoek te doen naar R. (...), hetgeen nochtans niet te rijmen valt met de titel van hun brief ("Demandeur: Q. M. (...), Personnes recherchées: Q. R. (...)..."). U stelt ook (CGVS p. 9) niet te weten wat er in de brief van het Belgische Rode Kruis staat omdat u geen Frans spreekt en niemand kent die dit kan vertalen. Deze motivering is uiteraard niet overtuigend. Van iemand die reeds twee jaar in België verblijft mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij over de mogelijkheid beschikt om kennis te verwerven van de inhoud van een Franstalige brief. Bij verdere bevraging stelt u dat de brief van het Belgische Rode Kruis geen melding maakt van R. (...). Er werd u gevraagd de naam R. (...) in de Azerische taal te schrijven, hetgeen u deed (CGVS p. 10; CGVS gehoorbijlage 1) en waaruit bleek dat deze orthografisch weinig verschilt van de naam R. (...) geschreven in het Frans. U werd er op gewezen dat zelfs indien u de Franse taal niet machtig bent, u toch kon afleiden dat deze brief ook melding maakte van uw zoon R. (...). Hierop stelt u "dit niet te weten, dat u niet weet hoe het komt dat de naam van uw zoon R. (...) op deze brief voorkomt, dat u niet weet waarom zijn naam erop staat en u er ook niet geïnteresseerd in bent". Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw relaas, m.n. dat u uw land van herkomst diende te ontvluchten omdat de politie op zoek was naar uw zoon R. (...), wordt hierdoor op manifeste wijze ondermijnd.

Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 4-5) dat de sociaal assistent in het centrum waar jullie verblijven deze brief van het Belgische Rode Kruis voor jullie vertaalde en jullie zo op de hoogte zijn dat R. (...) in Azerbeidzjan verblijft. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat u hiervan op de hoogte bent, hetgeen dus manifest tegenstrijdig is met uw bovenvermelde beweringen. Gevraagd waarom zij aanvankelijk stelde niet te weten waar R. (...) is, stelt uw vrouw dat zij dit vergeten was en dat ze geheugenproblemen heeft. De loutere bewering van uw vrouw dat zij aan geheugenproblemen lijdt, is geenszins van die aard dat het de voormelde manifeste tegenstrijdigheid betreffende een dergelijke ingrijpende gebeurtenis (m.n. jarenlang leven in onwetendheid over de verblijfplaats van de door politie gezochte zoon) en essentieel element van jullie asielrelaas (m.n. u zou worden opgepakt indien de gezochte Rashad zich niet aanbood bij de politie terwijl uit deze brief blijkt dat R. (...) met zijn gezin kennelijk zonder problemen in jullie stad woont), kan verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven en vrijheid, en die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen uw vrouw nagelaten heeft om te doen. Gevraagd aan uw vrouw of jullie vanuit België contact hadden met R. (...), antwoordde zij ontkennend

en meldde dat jullie zijn telefoonnummer niet kennen. Toen uw vrouw erop gewezen werd dat in de brief van het Belgische Rode Kruis het telefoonnummer van R. (...) wordt vermeld, kon zij hiervoor geen uitleg geven. Bij verdere bevraging stelt uw vrouw dat jullie wel zijn telefoonnummer hadden, dat jullie dit geprobeerd hebben maar dat het niet werkte, en dat jullie het nu opnieuw zullen proberen. Deze beweringen staan in schril contrast met de aanvankelijke verklaring van uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat jullie vanuit België geen telefonisch contact durfden opnemen met familie in Azerbeidzjan omdat dit problemen zou kunnen veroorzaken voor jullie zonen.

De vaststelling dat u en uw vrouw manifest tegenstrijdige, onaannemelijk incoherente, en uiterst volatiële verklaringen afleggen m.b.t. de situatie waarin jullie zoon R. (...) zich bevindt, wiens problemen in mei 2010 de concrete aanleiding vormden van jullie vlucht, ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze geloofwaardigheid van jullie relaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen niet te rijmen vallen met elkaar. Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 4) dat R. (...) op 23/05/2010 deelnam aan een betoging in Baku en dat er dezelfde dag een huiszoeking bij u plaatsvond door de politie die op zoek was naar uw zoon. Op 25/05/2010 vond er opnieuw een huiszoeking bij u plaats en de politie gaf u toen een ultimatum: uw zoon diende zich de volgende dag aan te bieden bij de politie anders zou u worden opgepakt in plaats van uw zoon. Bij latere bevraging stelt u daarentegen (CGVS p. 8) dat de politie in mei 2010 slechts éénmaal een huiszoeking bij u uitvoerde, dat die doorging op 23/05/2010 nadat R. (...) had deelgenomen aan een betoging en dat u toen het bovenvermelde ultimatum kreeg. Bij confrontatie met uw eerdere bewering dat er op 25/05/2010 een tweede huiszoeking plaatsvond, ontkende u dit en stelde dat u op 25/05/2010 met uw passeur had gesproken over uw vertrek. Gelet op het feit dat u uitdrukkelijk stelde (CGVS p. 3-4) dat er kort voor uw vertrek uit Azerbeidzjan twee huiszoekingen plaatsvonden, m.n. op 23/05 en 25/05, en gelet op het feit dat u stelde dat u na de huiszoeking van 25/05/2010 uw stad bent ontvlucht, kan deze motivering niet worden weerhouden en wordt de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd. De vaststelling dat uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 2) dat u twee dagen de tijd kreeg opdat uw zoon zich bij de politie zou aanbieden, dit terwijl u spreekt van een ultimatum van één dag, is evenmin bevorderlijk voor jullie geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 6) en het door u neergelegde attest van het ministerie van Justitie (stuk nr. 5 in de documentenmap in het administratief dossier) blijkt dat uw zoon P. (...) in november 2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en 6 maanden. De brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis toont verder aan dat uw zoon in Azerbeidzjan inderdaad geïnterneerd is. Deze documenten verschaffen echter geen informatie over uw bewering als zou P. (...) omwille van zijn politieke activiteiten gearresteerd en veroordeeld zijn door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. U stelt dat er een onderzoek en een proces plaatsvond zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat u bewijsstukken kan voorleggen die de vervolging van uw zoon omwille van politieke redenen aantoonen. Van andere oppositieactivisten (zoals bv. de door u aangehaalde Rauf Arifolgu zie CGVS p. 2) die werden veroordeeld wegens politieke redenen, maar die een lagere straf kregen dan uw zoon, zijn er immers vele bronnen beschikbaar zowel van de oppositie en media als van lokale en internationale mensenrechtenorganisaties die deze vervolging aantonen (zie informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). Aangezien uw zoon een dergelijk zware straf kreeg mag verwacht worden dat u hier bewijsstukken van kan voorleggen, hetgeen in casu niet het geval is. U verklaart ook (CGVS p. 6-7) niet te weten wat de officiële beschuldiging tegen uw zoon was noch of hij in beroep gegaan is tegen zijn veroordeling noch of hij zich liet bijstaan door een advocaat. Uw bewering dat u het proces niet heeft bijgewoond uit schrik te worden opgepakt en omdat uw vrouw ziek was, is onafdoende om uw onwetendheid over de zaak tegen uw zoon en uw gebrek aan bewijzen van het door u beweerde politieke vervolgingsmotief te verantwoorden. Redelijkerwijze kan van een politiek activist wiens zoon omwille van politieke redenen wordt vervolgd, verwacht worden dat hij een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor de zaak tegen zijn zoon, waarbij hij ook in het kader van zijn asielaanvraag inspanningen doet om de politieke vervolging van zijn zoon te staven, onder meer met documenten. Aangezien uw onwetendheid over essentiële elementen van het proces tegen uw zoon en uw manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de aanhouding van uw zoon ongeloofwaardig en onaannemelijk is, moet ik besluiten dat u wat het vervolgingsmotief tegen uw zoon betreft belangrijke informatie en documenten voor mij achterhoudt, die niet te rijmen vallen met uw asielrelaas. De vaststelling dat u essentiële elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag achterwege laat ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Wat er ook van is, concluderend kan worden opgemerkt dat de arrestatie en veroordeling van uw zoon in 2004 toen geen reden was om jullie land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te zoeken. De verdere vaststelling dat u stelt (CGVS p. 11) dat Rauf Arifolgu eens maximum tot 1 week opsluiting werd veroordeeld terwijl uit bovenvermelde informatie blijkt dat hij in 2004 werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf (waarvan hij 18 maanden uitzat) is draagt evenmin

bij tot uw geloofwaardigheid. Van iemand die beweert dat zijn zoon omwille van politieke redenen gevangenen zit mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ook weet heeft van andere politieke gevangenen die zoals Arifolgu vervroegd vrijkwamen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin in 2003 problemen ondervonden in Azerbeidzjan omwille van jullie politiek activisme. Zo traden u en uw vrouw tijdens de presidentsverkiezingen van oktober 2003 op als waarnemer en werden jullie geslagen door de politie toen jullie fraude wilden aanklagen. Uw vrouw kon deze situatie niet meer aan en probeerde zich in november 2003 in brand te steken. Ook hier kan worden opgemerkt dat deze voorvallen toen geen reden vormden opdat jullie jullie land van herkomst zouden verlaten om internationale bescherming te zoeken. Verder moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw een begin van bewijs hebben omtrent jullie politiek engagement, zoals jullie lidmaatschap van een oppositiepartij, jullie optreden als waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 2003 en de klachten die jullie toen indienden, en jullie deelname aan protestacties. Jullie kunnen evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen met betrekking tot de problemen die jullie zouden gekend hebben zoals arrestatie en geslagen door de politie in 2003, uw vrouw werd ontslagen op haar werk, en dat er huiszoeken plaatsvonden. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas bijkomend aan.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte, en twee diploma's, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest dd. 09/01/2010 van het ministerie van justitie bevat informatie betreffende de veroordeling en opsluiting van uw zoon P. (...). Dit attest toont echter niet aan dat hij omwille van de door u vermelde reden m.n. zijn politiek activisme werd gearresteerd en veroordeeld. Uit de vermelde strafwetsartikelen kan niet worden opgemaakt dat uw zoon toen omwille van zijn deelname aan een betoging zou zijn opgepakt en veroordeeld (zie informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). De 3 foto's die volgens uw verklaringen werden genomen tijdens de presidentsverkiezingen van 2003 tonen jullie politiek activisme niet aan. De brief dd. 31/03/2011 van het Belgische Rode Kruis vergezeld van een brief van P. (...) werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer op uiterst summiere wijze het reeds eerder door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

3.2.3. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij een logboek bijhoudt met alle exacte data stelt de Raad vast dat aan verzoekende partij helemaal niet wordt verweten dat zij zich de data niet exact kan herinneren, doch wel dat zij bij de ene versie gewag maakt van een eenmalige huiszoeking op een exact door haar bepaalde datum, meer in het bijzonder 23 mei 2010, en het bij een andere versie heeft over twee huiszoeken, met namen een op 23 en een op 25 mei 2010. Dat verzoekende partij zich de data niet zou kunnen herinneren is derhalve niet aan de orde, doch wel dat zij zich tegenspreekt over het aantal huiszoeken, waarvoor zij de data probleemloos

weet aan te duiden. De overige talrijke door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en grove onverschilligheid en desinteresse met betrekking tot wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

3.2.4. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar bijgevolg niet worden toegekend.

3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar verwijzing naar een reisadvies van het ministerie van buitenlandse zaken – waarbij niet gepreciseerd wordt van wanneer dit dateert en dat evenmin als bijlage bij het verzoekschrift is bijgevoegd – waarin sprake is van mogelijke incidenten in de grensregio's met Armenië ingevolge het conflict om de regio Nagorno-Karabach, met Dagestan en met Iran, niet aantoonde dat heden op het grondgebied van Azerbeidzjan, uitgezonderd mogelijk de voormelde grensgebieden, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. “

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT